

Mál nr. 247/2024

Nafn málskotsaðila (M)

Nafn varnaraðila (V)

Heiti váttryggingar: Slysáttrygging launþega.

Tilkynningarfrestur.

Gögn.

1. Málskot móttakið 2. júlí 2024, ásamt fylgiskjölum.
2. Bréf V dags. 16. júlí 2024, ásamt fylgiskjölum.
3. Viðbótarathugasemdir M með bréfi dags. 26. júlí 2024.

Málsatvik.

Í gögnum málsins kemur fram að M rann í hálfu hinn 21. nóvember 2020 á leið sinni heim úr vinnu og hlaut við það ökklabrot. Um miðjan desember fór M síðan til dvalar í Póllandi og naut þar lækniáðstoðar vegna afleiðinga slyssins. Slys M var tilkynnt til V hinn 3. október 2022 en hinn 14. júlí 2023 hafnaði V greiðsluskyldu úr slysáttryggingu launþega og vísaði til þess að tilkynningarfrestur skv. 1. mgr. 124. gr. laga um váttryggingarsamninga nr. 30/2004 hafi verið liðinn þegar tjónið var tilkynnt til V. Í gögnum málsins eru læknisfræðilegar upplýsingar um heilsufar M eftir slysið. Þar kemur meðal annars fram að M hafi losnað við spelku hinn 4. janúar 2021 hjá lækni og þar hafi hún fengið tilvísun til endurhæfingar hjá sjúkrabjálfa, sem og tilvísun til meðferðar hjá sálfræðingi. M hafi síðan lokið meðferð hjá sjúkrabjálfa í nóvember 2021 og hreyfigeta hafi þá ekki verið komin tilbaka að fullu og þá hafi lækniir metið að hún myndi hafa varanlegar afleiðingar af líkamstjóni sínu.

M telur upphaf tilkynningarfrests 1. mgr. 124. gr. laga um váttryggingarsamninga hafi í fyrsta lagi verið í nóvember 2021, þegar lækniir M tilkynnti henni að hún myndi ekki ná sér að fullu. Þannig hafi ársfrestur 1. mgr. 124. gr. laga um váttryggingarsamninga ekki verið liðinn þegar tilkynnt var um slys M til V hinn 3. október 2022.

V telur upphaf tilkynningarfrests 1. mgr. 124. gr. laga um váttryggingarsamninga hafa byrjað að liða hinn 4. janúar 2021 þegar hún leitaði til bæklunarlæknis í Póllandi og hafi þá verið með verulega skerta hreyfigetu í ökklaðið auk þess sem hún hafi haft veruleg andleg einkenni vegna þess. V vísar til dóms Hæstaréttar í máli nr. 7/2009 þar sem upphaf tilkynningarfrests hafi verið miðað við þann dag sem tjónþoli leitaði til sérfræðilæknis. Þannig telur V að árstilkynningarfrestur hafi verið liðinn hinn 3. október 2022 þegar tilkynning barst V.

Í viðbótarathugasemdum M koma fram mótmæli við að M hafi mátt vera ljósar varanlegar afleiðingar slyss síns hinn 4. janúar 2021. M hafi þá verið búin að vera í gifsspelku frá slysdegi og endurhæfing ekki hafin. Einnig komi fram í læknaþréfi frá 14. desember 2020 að endurhæfing geti ekki hafist fyrr en í fyrsta lagi 6 vikum eftir slysið. M telur að tilvísanir til endurhæfingu hafi gefið til kynna að vænta hefði mátt frekari bata vegna afleiðinga slyssins. Einnig bendir M á dóma Hæstaréttar í málum nr. 10/2015 og 49/2014, sem og dóm Landsréttar í máli nr. 813/2019 með röksemdum um að upphaf tilkynningarfrests miðist við þegar tjónþoli gerir sér raunverulega grein fyrir að slys hafi varanlegar afleiðingar fyrir hann.

Álit.

Samkvæmt 1. mgr. 124. gr. laga nr. 30/2004 um váttryggingarsamninga glatar sá sem rétt á til bóta samkvæmt slysáttryggingu þeim rétti ef krafa er ekki gerð um bætur til viðkomandi váttryggingafélags innan árs frá því að hann fékk vitneskju um þau atvik sem hún er reist á eða félaginu hefur ekki borist tilkynning um váttryggingaratburð með öðrum hætti. Af gögnum málsins verður ekki annað ráðið en að ágreiningur sé um bætur vegna varanlegra afleiðinga slyss M hinn 21. nóvember 2020, en ekki tímabundinna afleiðinga.

Í gögnum málsins kemur fram að M fékk gifsspelku vegna afleiðinga ökklabrots hinn 21. nóvember 2020 og í læknaþréfi frá 14. desember 2020 kemur einnig fram að endurhæfing vegna afleiðinga þessa geti ekki hafist fyrr en 6 vikum eftir það. Einnig kemur fram að M hafi losnað við umrædda gifsspelku þegar hún leitaði til bæklunarlæknis í Póllandi hinn 4. janúar 2021, þar sem hún var greind með skerta

hreyfigetu í ökkla og fékk vegna þess tilvísun til endurhæfingar og sálfræðings. Af gögnum málsins verður einnig ráðið að M sinnti slíkri endurhæfingu og mat á ástandi hennar eftir það var framkvæmt í læknisheimsókn í nóvember 2021, eða tæpu ári eftir slysið. Þá mat læknir að varanlegar afleiðingar yrðu af því líkamstjóni sem M hlaut í umræddu slysi.

Ekki verður litið svo á að heimsókn M til bæklunarlæknis í janúar 2021, eða um 6 vikum eftir slys hennar, hafi M mátt vera ljóst að líkamstjón hennar hefði í för með sér varanlegar afleiðingar. Á þeim tímapunkti hafði endurhæfing ekki farið fram og í læknisfræðilegum gögnum kemur ekki fram að M hafi verið greint frá því að um varanlegar afleiðingar yrði að ræða eða að líkamstjónið væri þess eðlis að yfirgnæfandi líkur væru á því.

Verður að þessu sögðu og með vísan til læknisfræðilegra gagna ekki miðað við að M hafi verið kunnugt um varanlegar afleiðingar líkamstjóns síns fyrr en í nóvember 2021. Þegar tilkynnt var um tjón hennar til V hinn 3. október 2022 var ársfrestur 1. mgr. 124. gr. laga um vátryggingarsamninga því ekki liðinn. M á því rétt til bóta úr slysatryggingu launþega hjá V.

Niðurstaða.

M á rétt til bóta úr slysatryggingu launþega hjá V.

Reykjavík, 12. nóvember 2024.

rafræn undirskrift

Þóra Hallgrímsdóttir

Hildigunnur Hafsteinsdóttir

Heiða Óskarsdóttir